

Om ”Lugnaren” och hans auktionsbesök

I Håbo-Tibble finns intill vägen mot Bro ett torp, som åtminstone förr hette **Lugnet**. Numera håller Kennelklubben till där. För ca.70 år sedan bodde där en arrendator, som lär ha hetat Johansson, men som i dagligt tal alltid kallades ”Lugnaren”. Vad jag tror mig veta om honom är endast sådant som äldre, nu döda personer, bl.a. min mor berättat för mig.

Lugnaren var nog rätt medelmåttig som lantbrukare men för övrigt en sorglös och generös person. Fick han besök av någon så trakterades denne rikligt med mat och i synnerhet med dryck, så länge det fanns något kvar. ”Ty”, sa han ”svälta när man har och svälta när man inte har, det skulle bli ett evigt svältande det”. Den inställningen medverkade nog till, att han och hans familj ibland verkligen levde festligt för att dessemellan knappt ha mat för dagen.

Av ålders- och andra skäl slutade han som lantbrukare och flyttade till Sigtuna, där han under några år arbetade som städgubbe i Sigtuna såg, som då låg vid Ropsten nere vid Mälaren.

Lugnaren hade alltid gillat bondauktioner, och det intresset fanns kvar även under Sigtunatiden. En vårdag skulle det bli auktion vid en gård på Tibble-sidan av Sigtunafjärden, och då ville han vara med. Han övertalade en äldre granne att följa med, och efter några supar och med välfyllda fickpluntor rodde man tvärs över fjärden till **Vallbyvik**. De följde sedan till fots en stig ca. en kilometer söderut och var då framme vid auktionsgården. De var lite försenade, ty de hade tagit sig en och annan sup under promenaden.

Auktionen hade nyss börjat när de kom till gården, och det gällde kreaturen just då. Lugnaren hade inte alls tänkt köpa något djur, men han blev så förtjust i kossan Rosa, att han gav bud på bud. Omsider föll klubban och därmed trodde sig Lugnaren vara lycklig ägare till Rosa. Hans kumpan som också var starkt ”påverkad” trodde detsamma. Efter en stund drog sig folkskaran över till redskapen, och då blev det tillfälle för Lugnaren och hans kumpan att i frid och ro hämta Rosa. Med kumpanen som påmotare anträdde återfärden med roddbåten som närmaste mål.

En stund senare kom också den rättmätige inroparen på att han borde hämta Rosa. Han blev minst sagt snopen, när han såg, att båset var tomt. Ett par småpojkar sa då, att det sett ”ett par farbröder” leda bort en ko. Ägaren fick med sig flera stycken nyfikna och satte genast efter gubbarna. Dessa hade dock en visst försprång men hade inte lyckats få Rosa att gå ombord. De stod nu och diskuterade hur de skulle kunna få Rosa att simma efter båten. Därav blev dock intet, ty nu hade förföljarna hunnit ikapp dem. För övrigt hade de nog börjat nyktra till, ty Lugnaren sa lite eftersinnande: ”Det var försmädligt det här, men du, då har jag heller inte satt mig i skuld väl?” ”Nej visst, men var skulle du ha inhyst Rosa, om ni fått henne över sjön?” ”Så dags att fråga nu”, sa Lugnaren argt ”det skulle du ha gjort tidigare.”

”Det var ingen lyckad färd det här” sa båda, ”och inte en enda droppe kvar i pluntorna.” Därmed rodde tillbaka till Ropsten på Sigtunasidan.